

fra den højeste Regjering, at Indskrænkninger i Næringsfriheden i Almindelighed ere udgaaede, men at de ere udgaaede fra Samfundet selv og dets nærmeste Repræsentanter, de eligerede Borgere i Kjøbstæderne og Øvrigheden, da har den ærede Ordfører i Sagens Almindelighed ikke modfagt det, men han troede dog, at i nærværende Tilfælde den omhandlede Indskrænkning ikke er gaaet ud fra Øvrigheden, men saa veed jeg ikke, fra hvem den da er gaaet ud; thi Grundlaget til denne Rettighed, som Bagerne have tilegnet sig, søge de i Rescript af 28de April 1739. Jeg troer nu, at dette Rescript ikke indeholder nogen gyldig Grund derfor, hvilket jeg ogsaa tidligere har udtalt, og jeg har derfor ogsaa under Sagens Forhandling i Stænderne i 1842 netop citeret den Passus i Magistratens Indstilling, som indeholder, at det kun var for det Første, at Antallet af Bagerne skulde indskrænkes til 50, men Rescriptet selv gif heller ikke videre. Derimod er Anordningen af 5te Juni 1771, som efter min Formening indeholder den stærkeste Grund for den Mening, at denne Indskrænkning skulde finde Sted, udgaaet fra Magistraten, og da Rescript. af 10de April 1761 havde erklæret, at det var bedre, at Bagernes Antal blev forøget end formindsket, erklærede Magistraten sig endog imod Bevillingerne til at nedsætte sig som Rugbrødsbagere og søgte at ophylse, at disse Rugbrødsbagere vare skadelige. Man kan finde dette saavel som Stampes Besvarelse deraf i 4de Deel af hans Erklæringer, Side 115 ff., og ligeledes er det af mange Data klart, at saavel Borgerrepræsentanterne som Magistraten, om de end ikke bestemt erklærede, at de 50 Bagerier havde Enerettighed, saa dog ikke vilde gaae ind paa Sagens tidligere Trin, at erklære, at man kunde ophæve det, men snarere indskød sig under, at det var en juridisk Question, hvis Løsning maatte overlades til Regjeringen. Hvad forøvrigt den ubetydelige Different, som med Hensyn til selve Lovudkastet er imellem Udvalgets Pluralitet og mig, angaaer, er jeg enig i, at det ikke vil være af nogen stor praktisk Bigtighed, enten man optager den Bestemmelse, Majoriteten har foreslaaet, eller ikke, men det forekommer mig, som ogsaa den høit

ærede Indenrigsminister har udtalt, at der er noget Støbende i, at man, i det Dieblif, man nægter, at dette Bageres udelukkende Privilegium er begrundet, saa indbrømmer det paa henved 10 Aar, og det forekommer mig, at, naar den Grundlovsparagraph, om hvilken der her er Tale, skal have nogen Betydning, maa det være den, at man ikke let maa gjøre nye Indskrænkninger i Næringsfriheden, og i Formen vilde det være det, om det end ikke i Realiteten vilde virke saaledes, hvis Regjeringen forpligtede sig til i Løbet af 10 Aar ikke at give Bevilling til noget Bageries Anlæggelse i Kjøbenhavn, i det Dieblif man antager, at der i den hidtilgjældende Tingenes Orden ikke var retlig Grund, der forbyd det. Hvad Bagerne paa Broerne angaaer, saa er Marsagen, hvorfor jeg ikke vil modsætte mig det Forslag, der er gjort, den, at jeg ikke troer, at det har tilstrækkelig juridisk Grund for sig, at de for Tiden behøve Bevilling. Dersom jeg tilligemed Udvalgets Fleerhed vilde have antaget, at der fortiden behøvedes Bevilling, saa seer jeg ikke Grunden til, at man skulde ophæve denne Nødvendighed i den Periode, i hvilken man vil have, at Bagerierne skulde stilles paa samme Fod, som de nu ere, og at det altsaa baade med Hensyn til Bagerierne i Kjøbenhavn og med Hensyn til Bagerierne paa Broerne skal forblive ved, hvad det nu er. Forsaavidt en æret Taler har troet, at Rescriptet af 1806 indeholdt en afgjørende Grund eller idetmindste en stærk Grund for, at Bagerne havde et reelt Privilegium, saa troer jeg, at jeg under Forhandlingerne i Stænderne i Aaret 1842 har tilstrækkeligt oplyst, at det ikke er Tilfældet; det viser blot, at det Privilegium, de havde, var, at Ingen maatte anlægge noget nyt Bageri i Byen uden i en af de dertil privilegerede Bagergaarde, kun strækker sig til Kjøbenhavn, og at Cancelliet var bemyndiget til at bevilge nye Bagergaardes Anlæg i Kjøbenhavn i enkelte Bagergaardes Sted, der vare nedlagte; det var kun en Bemyndigelse, som Cancelliet havde, det var ikke en Grændse for den kongelige Myndighed til at give en ny Lov, hvorefter der kunde anlagges flere Bagerier. Der var Intet i Veien derfor, og denne Lov, som nu er bragt i Forslag, og